

Wernke Bernát

## bori mama kalandjai cicákkal, kutyával

cica vagyok, mint láthatjátok  
Blanka a nevem, kiscigádám egyszer így  
nevezett, s rajtam maradt  
örökre... igen, jól hallottátok, van ám  
gazdám, kiscsoportos óvódás, s ha beér  
az udvarra, dedósok házát elhagyva,  
alkonyatra, epedőn lebeg utánam, nem  
hanyatlik sosem vágyódása, még,  
ha bokor alatt is szunnyadok, áthajol  
minden indázaton, s rámhullajtja párnás  
puha kezét, akár harangzúgás húzza élet,  
ujjait domborítja ápolt szőröm felületén...  
erről jut eszembe, most a tetőződő reggel  
haladásában, hogy végre mosakodnom is kellene,  
hisz már kidereng az első sugár, kicsit korábban  
jön már az égi világ, ilyenkor, április tájt...  
igen, ma jól kell mutatnom, eltakarva esetleges  
lankadatam... no azért magam túlzásba nem  
szorítom... hiszen, hiszen mint azt minden  
valamirevaló tudja, kedd van, s délután, erre  
portyázik, hűséges kandúrkám... egyébként  
ő lent lakik az erdő sziklás hajlatán, hol borzongás  
járja gyakracskán, erősebbet seregel a szél szár-  
nya,  
de mindhiába, mert nem is egy cseppet meleg-  
szik  
nálam... s ilyenkor elvonul szegénykém füléből, a  
felé nyúló örökös döngető dübörgés... és e rideg-  
ség  
után, rásűrűsödik a melegség, s örömeben rám  
szaporazza doromboló légzését... derék társam  
oly szépen jár, s csak úgy lengedez a feketeség,  
ilyenkor kihületlenül, tárulkozó  
szőrzetén... na de beleörvénylek, e sok mesélés-  
be, pedig nem nagyon tehetném, mert dolgom  
van, még hozzá sok... mert rettegés  
nem kísérhet, ha az utcán megyek, végig ívelőbe,  
mert mutatnom kell valahogy, hiszen gazdám,  
barátomat, sodródóba váró cica vagyok...  
még hozzá tavaszt serkenő lombok alatt, gyenge  
napfénytől is karoltan... na dehát tükröm  
a hiányom, nem is sóvárgom... vizet remegtető  
patakparton, ilyenkor kecsesen, víz felszínére  
pillantok... s ím kiderül, érdemes volt a séta erre,  
hiszen gyengébe hasadó hullámokon, előtű  
felszín lobbanásától, rám visszamosolyog  
ábrázatom... a bajusz délceg legyen, még ha  
lányka is a nemem, a kis gazdám fajtájánál, az  
embereknél ritkaság, hogy a lánykák, nénik felső  
ajkán, állán, szőrzet legyen, s szél teregesse, tu-  
lajdonosát, a csodálkozó világ

csatlakozó hahotáján... na de az én fátylas  
bundázatamon, nem adódhat semmi gond,  
de nem ám bizony, mert az utca közepén, az un-  
dok, gonosz Bori mama, ki engem örökké sóvá-  
rogva  
söprűzni szokott, de számára sosem beteljesü-  
lőn, mikor fut utánam elnyúlón, s szitkát  
tisztító szerszámát, fejem felé szórja, derekamat  
hátamat, ütlegelő aljas szándékkal, de menekü-  
lök, s a vénségnek  
soha semmi sem sikerül, hát még ha ruhám  
arcom, légbe heverőn csillog, akkor emésztődik  
sötét képe, ürességébe merengő mezejébe...  
s kiabálja rondán... „szép a szőröd, te ocsmány, de  
összejárod a sok friss, zsenge palántát, tűnjél túl, a  
kerítés tövében, keresd a növényt pusztító csigát,  
bogarat, s azt zabáld, te ördögfajzat”, de hogy  
ezeken kívül mi volt egyszer, kimondom, nem  
vagyok rest, és el sem húnyatom, mikor  
harsányult  
arra borongón kandúrom... a nyugdíjas anyó,  
kolbászt kínált, barátsággal, majd felkapta, s far-  
kát huzigálta, kezével levegőt lobbantva,  
szegény barátomnak nagyon fájdalmasan... de  
hamar méreggel telítődött, e derék legény, s ala-  
posan összekarmolta gonoszba süppedt bori  
bőrét... bizony, bizony, hogy visított az ellenség  
és a bátor tettes, büszkén, ellépkedék, na már  
tudjuk mindannyian, a macskabecsület nem  
szenvedhet csorbát, inkább otthagya, karma  
nyomát... nade, nade, valami furcsát hallok, baj-  
ról meséltem, s úgy tűnik, új baj adódik, sebté-  
ben  
közeledik Dezső, a házőrző, ott nincs pardon,  
csak közeli fa segít, szerencsére idáig mindig, így  
hallgatózom, s amilyen gyorsan lehet csak, el-  
osonok...  
Dezső: nacsak, nacsak, mit zenél, nem sokkal  
napfelkelte után, a fülemben ragadón, ez a hit-  
vány  
egérvadász... naná, hogy fülel, forgatja hegyes  
fogú  
pofáját, szép akar lenni, ha hízeleg, kap sajtot,  
kolbászt... s ha tovább bizonyítja hűségét, öblö-  
sen simogatják... de várj csak, majd ha  
kifordulsz az udvarra, jól megzavarlak, egész a  
diófaig, hogy ott a lelketed köpöd ki... hol kéregbe  
mereszted karmod, s szerencsédre, korona véd,  
a még tar ágú karzaton... meglásd, meglásd, hit-  
vány  
egérvadász, még ha ruhád szebben is fénylik,  
mint az enyémen, a sáros koszba áramlás, me-  
glásd, meglásd, nem mutogatod magad, egy bátor  
házőrző portáján... az udvaron én vagyok az úr,  
és még a kerítésen is túl, ha alkalmi tolvaj, erre  
bátorkodik, végigkergetem az  
utcán, és megkóstolom száratag bokája, tikkadt  
húsát... és Bori anyótól hálából csontot kapok,

mert palántáit a kertben, nem bántom... buta macska, mit tudsz te az életről, az egész éji ébrenlétről, mikor nagyokat alszol, a padlás meleg szénáján, mi meg virrasztva őrizzük gazdánk kicsi vagyunkját. na de most már elég... ingerel itt ez a lustaság... ma is egész éjjel, tévedésből, a zizegő kazlat ugatám... hess innen, te hitvány, aludni nem tudsz helyettem, a diófán...

narrátor: és mint derék ebünk előre kitervelte, cicánkat el is kergette, hát igen, nehéz ez a kutya-macska barátság, s most sem oldódik meg a diófán... nos hát cicánk elégedetten pihen egy gallyon elnyúlván, s mosolyog, bőszen ugató házörzönk szidalmán, és ez csak kiabál, kiabál, hátha megbolondul cicánk, s reá hallgatva, földre száll, de tudjuk mindannyian, lent, fatövén reklamál a vesztes, jobb híján... majd kifárad, s előgyeleg, biztatva minket, hogy remény van arra, nem úgy, mint ma, hogy kutya-macska barátság, egy szép napon ránk virrad hátha...



Wernke Éva Léna fényképfelvétele

## felsejlik nyúlásokban

Végh Éva úrnőnek

útrakelt  
perzselő hatalmak  
lombjaiból  
kizúgatottan...  
visszafoghatatlan  
zengésekkel  
északra... és  
máris derűk sosem  
befejeződő hamván  
meredekbe ragad, a  
kinyílón  
ráboruló  
áradat, az  
arra hajló hangok  
lég hajszálaiból  
ömlőn  
csillogó  
hatalmasok, és  
szétterülve tágulnak  
homlokok domborulatán  
míg felsejlik  
nyílásokban  
az ózdi  
határ...  
mikor ráboruló  
sokasodással  
vetődnek a hegyes  
tájba, Dorog küldöttei  
a völgyek, fák  
arculatába  
cirógatott szálak  
ezek –,  
cserjék áprilisi zsengei  
csatlakozón távoli partokat szítálnak  
halványból  
már kilépőbe  
sejtetve –  
múlhatatlanból  
gályáikat  
szárazföldre nyitják  
most újra, csaknem  
felejtődött tenger illatát  
arcokra hullajtva, és  
e felsejlő  
szálaktól  
koszorúzva  
érkezik Évánk  
városi lengésekbe  
máris  
átoltódottan